

בכסף או בגוף של בחורה

«אפשר להשיג הכל או בכסף או בגוף של בחורה», אמר יהודה פרנקל, המאכער, שהיה עדי-מדינה נגד מזכיר בית-המישפט ונגד עורך-הדין רונילד חיים. פרנקל התמחה במתן שוחד, והפך זאת לאמנות ממש. הוא ידע שיש אנשים בלתי-גינתיים-לשיחוד בכסף, ואותם ניסה לשחד בעזרת גוף של בחורה.

שוחד מיני הוא ככל שוחד אחר, על פי החוק. אשר למיקרה של רפי גינת, על-פי העובדות שנודעו עד כה, על התביעה יהיה להוכיח בבית-המישפט שרפי גינת ידע, כאשר קיים את המגע-המיני עם הנערות – אם קיים – שהן נשלחו לצורת תמורת תשלום. אם חשב שהנערות הלכו שבי אחרי קסמיו ושכבו איתו מרצון וללא תשלום, הרי שאין כאן מקום להרשעה בשוחד.

אולם אם ידע גינת שהנערות הינן מיקצועניות, כי הן שוכבות איתו תמורת כסף, וכי את התשלום משלם אדם או חברה המעוניינים להשיג ממנו משהו הקשור בתפקידו הציבורי, הרי שגם אם עצם את עיניו ולא רצה לדעת יותר מדי, ניתן להרשיעו בקבלת שוחד.

במיקרה אחד, שהגיע לבתי-המישפט בתחילת שנות ה-70, קיבל פרקליט מפרקליטות מחוז-חיפה שוחד בצורת יחסי-מין עם בחורה, מאשתו של נאשם בתיק שוד. קבע בית-המישפט: «ברור שאשת הנאשם הביאה אל הפרקליט את הבחורה כדי שישכב איתה – לא כדי לעשות לו טובה יזידותית, ולא מפני שציפתה לקבל שכר רגיל של מתווכת זונות, אלא מפני שרצתה לרכוש או לקיים את אהדת הפרקליט בקשר למישהו-השוד. בין אם לעניין ספציפי, כגון שיחרור מכונית השוד, או סתם כדי שיטה פניו לנאשם. כך גם הפרקליט צריך היה להבין את המניעים שהניעו את האשה להביא אליו את הבחורה כדי שהיא תהיה בו».

מאחר שכל עבירת-שוחד, גם ללא רקע מיני, נעשית בניגוד ובהתחבא, ללא נוכחות עדים, מאפשר החוק להרשיע אדם בשוחד גם על פי עדותו של עד אחד, ואפילו היה עד זה שותף לעבירה. על-כן, אם יעיד אליהו חיים נגד גינת, תהיה עדותו מספקת להרשעה, גם אם זו עדות יחידה של שותף-לעבירה. החוק קובע כי גם נתן השוחד עובר עבירה, אם כי עונשו קל יותר, מהצגת מעונשו של מקבל השוחד. מי שתיווך לשוחד עובר עבירה של תיווך-לשוחד, ונענש על פי תפקידו, אם תיווך מטעם המקבל יהיה עונשו עד שבע שנות מאסר כמקבל שוחד, אם תיווך מטעם הנותן ייענש כמי שנתן שוחד.

יטודה של עבירת השוחד הוא שהמקבל הוא עובד-ציבור. אדם שאיננו עובד-ציבור אינו יכול על-פי החוק לעבור עבירה שוחד. עיתונאי, למשל, הכותב עבור הציבור, אבל מקבל את שכרו ממעביד פרטי, אינו עובד ציבור לעניין זה, ואינו יכול לעבור עבירת-שוחד.

השוחד צריך שיתן לעובד-הציבור בעד פעולה הקשורה בתפקידו הציבורי. בכוונה השאיר המחוקק את הגדרה של «פעולה הקשורה בתפקידו» רחבה וגמישה מאוד, כדי שאפשר יהיה להחילה על מיקרים רבים. יש חובה להוכיח שיש קשר סיבתי בין מתן השוחד לבין תפקידו הציבורי של הנאשם.

במיקרה של גינת יהיה על התביעה להוכיח ששרותי-הימין ניתנו – אם ניתנו – על-ידי מי שהיה מעוניין בטובת-החנאה מגינת, בעניין הקשור בתפקידו הציבורי.

אילנה אלון

פה גבוהה יותר בתוכנית. יתכן שלא היינו צריכים להשאיר אותו כעמדת-כוח כלי-כך מרכזית כלי-כך הרבה זמן. הבעיה היא שאני לא רואה מי יכול להחליף אותו. אני גם יודע שהוא עשה תוכנית מצויינת».

ווי, אגב, טענה שנשמעת לא אחת במהלך הימים האחרונים, מאז פרצה «פרשת-גינת» לעמודים הראשונים בעיתונים – מיקצועי ומחוצה לה, לא מערערים על המיקצועיות העיתונאית של גינת. גם אילו הנחנו שהוא אכן אשם בחלק מן הדברים המיוחסים לו, אמר איש טלוויזיה, «אייאפשר להתעלם מן העובדה שהוא עשה את שתי התוכניות הכי פופולריות בטלוויזיה: כלבוטק ובשידור-חוקר. האיש יודע לעבוד».

עיד החודשים האחרונים לא התעסקו אנשי-הטלוויזיה הבולטים והפעילים באינטימיות למיניהן כרפי גינת. אלה מרוכזים

גינת עם אשתו, נאורה ייטאווין מאושרים

זים בעיקר במחלקת-החדשות, שם נמצא מוקד-הכוח של הבניין. הם לא התעסקו עם גינת, כי גינת היה עסוק בענייני צרכנות, והם עסקו בחדשות, ובעיקר בספחים שלה: בפר לטיקה ובפוליטיקאים.

לפני חודשים אחרים, כשעמד על הפרק מיניו של מנכ"ל חדש לחדשות, עם סיום כהר נתן של אורי פורת, עלתה הצעת-פרשה של הליכוד למנות את רפי גינת כמנכ"ל-הטל-וויזיה. ההצעה עוררה התנגדות הן בבניין הטלוויזיה, הן במיסדרונות החדשות, הן במיסדרונות הפוליטיים. במקביל הועלתה גם ההצעה למנות את גינת כמנהל מחלקת-החדשות, במקומו של יאיר שטרן, שנשע או לור שינגטון כשליח-הטלוויזיה. הצעה זו קוממה חלק מאנשי מחלקת-החדשות. עם עזיבתו של

האחריות. כך היה הוא, היושב כלי-כך הרבה שנים בתפקיד-מפתח בעל עוצמה כלי-כך גרוי לה, נתון ללחצים רבים במהלך השנים, אם איזמים גלויים, אם הצעות שונות ומשונות, אם ניסיונות-נקמה של אחרי שידור כתבות-חקירה בתוכנית. אך מעולם לא היתה התנצלות בתכנית, והיא מעולם לא הפסידה במיש-פט.

אני נוסע הרבה בקו ירושלים-תל-אביב, ואני נוסע במהירות 100-90. לפעמים אני רוד אה משהו עוקף אותי משמאל ב-120. כשהוא מגיע לקרה-ריאה שלי ורואה שזה אני, הוא מיד לוחץ ברכס וחוזר, כאילו אני המלשין הלאומי, וזה מרגיז».

יתכן, אמר השבוע בכיר בחדשות השידור, ש-שעינו טעות שלא קיימנו תחל»

לכל אחד מגיע היום שלו!

לפני ארבע שנים צילצל הטלפון בביתם של לאה ודן אמיני, ועורך-דין הודיע לאשה שכדאי לה לצפות בתוכנית כלבוטק שעמדה להיות משודרת תוך שעה.

ידיעתי שעצרו את בעלי לפני שעתיים, אבל לא ידעתי למה, סיפרה אז לאה. היא צפתה בתוכנית וגילתה שעקב תלונותיהן של שתי נערות נשלחה מזכירת מועצת כלבוטק, צביה וייצמן, לפגוש את אמיני ולהקליטו בסתר. אמיני מידע אז מודעות בעיתונות וחיפש מזכירות. כאשר באו מועמדות הוא ניסה לפנות אותן להשתתף במסיבות-חשק ולרכוש לו לקוחות דרך המיטה. הוא הציע למועמדות שכר של 3000 דולר לחודש ונסיעות לחו"ל, והשידור להן שעליהן לעבור השתלמות ולשכב קודם כל איתו. הוא נעצר ונחשד בשידור זנות.

שידוריו של אמיני, עורך-הדין פינחס נוסבאום וגילעד ישעיהו, טענו שהיה זה מעשה-קונדס בלבד, וכי אמיני ניסה למצוא נשים כדי לשכב איתן. בבית-המישפט המחוזי הורשע אמיני בשידור זנות, ונידון לחצי שנת-מאסר במועל שאותה ריצה בעבודות למען הציבור. בית-המישפט העליון, בערעור, שינה את האשמה משידור-זנות להשגת דבר במיניה, ובכך קיבל כעצם את טענות הסינאורים.

היום, אחרי ארבע שנים, לאה טרם שכחה את התקופה הקשה. דן אמיני עצמו נמצא כעת בחו"ל לרגל עסקיו, אבל כאשר נשאלה אשתו מה היא חושבת על מעשיו של גינת בחשד לקבלת שוחד מיני, אמרה: «חיכיתי שיגיע היום שלו! נניד מעשמי על הפרשה וזכרתי במיקרה של בעלי ושמהתי. אבל אבא-ריכ"ל חשבת: מי אני שאשפט אותו! הרי הוא עוד טרם נשפט על-ידי בית-המישפט ולא הורשע, אם אשפט אותו אני עושה לו את מה שעשו לבעלי!»

פורת את כיסא המנכ"ל, הסיר גינת את משרדו למיכרוז על תפקיד מנהל חטיבת-החדשות.

עם התפוצצות הפרשה וחשיפתה בעיתר-נים, מיהר אריה מקל, מנכ"ל-החדשות, להתיי-עץ עם דורית כייניש, פרקליטת-המדינה, ועם עוזי חסון, מישנה-לפרקליטת-המדינה, מה לעשות עם גינת. השניים המליצו לפניו להשעות את גינת. מקל לא השתהה הרבה. הנהלת החדשות החליטה לזמן את הוועד-המנהל לדון בהשעייתו של גינת. כל זה, כאי-שור כבלוטק ממצאת במילא בחופשה עד לסוף חודש אוקטובר, כמו בכל שנה בתקופת-החג-ים.

מקל, שעשה את כל הצעדים האלה, והמשי-מש בעצם בתפקיד העורך הראשי של רשות השידור, לא טרח, עד היום השני, לדבר עם גינת – לא בטלפון, לא פנים-אל-פנים.

חוק שרות המדינה, שגם עובדי רשות השידור כפופים לו, קובע באיזה תנאים אפי-שור להשעות עובד. אחד התנאים המופיעים בחוק הוא שאסור להשעות עובד, אלא אחרי ששמעו את טיעונו. הנהלת-החדשות זימנה את גינת לשיבת הוועד-המנהל ביום השלי-שי, כדי לשמוע את טיעונו לפני ההחלטה אם להשעות או לא.

אך ביום השני בבוקר ביקש גינת, באמצע-עות אורי סלונים, עורך-דינו, לצאת לחופשה. אריה מקל, מנכ"ל-החדשות, אישר לגינת חופ-שה בתשלום, החל מן היום השני השבוע ועד ה-15 בנובמבר.

בניגוד למנהליו בטלוויזיה, שלא טרחו לטלפן אליו, לשמוע אותו, לתת לו עידוד

מיקצועי או אישי, או אחר – טילפנו לביתו של גינת עשרות אנשים, ביניהם חברי-כנסת, אישי-ציבור ועמד, שעודדו אותו, הציעו לו את עזרתם והביעו את תמיכתם בו.

ובעוד גינת הולך מחקרה לחקירה, בלא לקבל תמיכה מנהליו, מתלבטים אלה ביני-הם בשאלה אם חופשתו של גינת תגרוור את הוצאתה של התוכנית כולה לחופשה, כפי שמציעים חברי אגודת-העיתונאים בירושלים וועד-העיתונאים בטלוויזיה, או שבמקומו יפיקיערו-דיגישי את התוכנית הניאל פאר-מנהליו, שלא טרחו אף להתקשר איתו, מנהל-לים את כל הדיונים האלה באופן חופשי מעל רפי העיתונות, תחת הסיסמה הזכה: אדם חף מפשע, כל עוד לא הוכחה אשמתו.

המישטרה טרם החליטה אם להגיש כתבי אישום, חוקריו רואנים להרליף מידע מרויך לעיתונות על כל צעד כגורול של החקיר-רה. ברשות-השידור כבר מיהרו המנהלים להתנער ממנו בזריזות.

אני כמעט לא מכיר עיתונאי, שלא מקבל טובות-הנאה מכל מיני טובים, אמר השבוע בכיר בחדשות. אגני לא מכיר עיתונאי, שלא אוכל לפעמים בחינם במיסעדות. אני לא מכיר עיתונאי שלא מקבל הזמנות-חינם למד-פעים, להצגות, לטרטים, לאירועים. אני לא מכיר עיתונאי שלא לן לעיתים חינם בבתי-מלון. יש עיתונאים רבים, בעיקר כתבים לענייני צרכנות, שבתיהם מתפוצצים ממד-צרים שונים ומשונים. עיתונאים רבים מקבלים דברים בחינם, ובכללם נסיעות לחו"ל, והם כותבים ומסקרים. האם זה שוחז? האם זה נחשב למעילה-באמון? משהו יכול לשים קו ולומר איפה הגבול?»